

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om midlertidig Ændring af og Tillæg til Lov af 15. Maj 1875 om Tilsyn med fremmede og rejsende m. m.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 1797).

Sagen sattes til Forhandling.

Justitsministeren (Steincke): Jeg skal tillade mig for det høje Ting at forelægge Forslag til midlertidig Ændring af og Tillæg til Fremmedloven, saaledes som dette Forslag enstemmigt er vedtaget af Landstinget, med Bemærkning, at den tidligere Lov paa dette Omraade udløber i Dag. Ministeriet har overvejet, hvorvidt det maatte være muligt at vende tilbage til de paa dette Omraade før Krigen gældende Regler, men anser dette for ugørligt, idet en Lov, der i det hele vilde søge at naa til faste Forhold paa dette Omraade, sikkert vilde vise sig enten at være utilstrækkelig paa Grund af de urolige Forhold i Europa i Øjeblikket eller ogsaa vilde blive for rigoristisk, hvis vi senere kom tilbage til helt normale Forhold. Bestemmelserne i dette Lovforslag bygger paa samme Grundlag som den Lov, det skal afløse, men der er dog kommet nogle Udvidelser til, som jeg senere skal begrunde.

Hvad først §§ 1—3 angaar, svarer disse Bestemmelser til den tidligere Lovs Bestemmelser, kun med den Forskel, at man i § 1 har gjort ikke blot Rederiet, men ogsaa dets Repræsentant her i Landet ansvarlig for Politiets Udgifter ved Hjemsendelse af Søfolk, der er afmønstret uden Politiets Tilladelse. Det er naturligvis sket af den Grund, at der ikke er nogen Mening i at stille de danske Rederier daarligere end de med dem konkurrerende Agenturer for udenlandske Rederier.

Med Hensyn til § 4 har Ministeriet foreslaaet, at der tilvejebringes Hjemmel til at give Skibsførerne Forskrifter med Hensyn til Ilandsætning af Passagerer og til at straffe Overtrædelse af disse Forskrifter. Det er en Bestemmelse, som særlig vil være af Betydning for Paskontrollen, og som har været ønsket af Statspolitiet, fordi man ikke har noget Mandskab, som kan kontrollere de forskellige Skibe, der medfører blinde Passagerer; man kan ikke have Kontrolposter udenfor de faste Kontrolposter i Havnene.

Den vigtigste Bestemmelse er Regelen i § 6, som synes at medføre Udvidelse af de

nugældende Regler om Tilsyn med fremmede. I Virkeligheden har denne Bestemmelse en særlig Begrundelse, som jeg nu skal gøre Rede for. Paragraffen gør ingen Forandring i de bestaaende Regler, for saa vidt angaar de Lande, overfor hvilke der endnu bestaar Visumtvang; det er særlig Tyskland, Østrig, Czekoslovakiet, Ungarn, Balkanstaterne, Polen, Randstaterne, Rusland, Finland, De forenede Stater, de mellem- og sydamerikanske Stater. For at kunne ophæve Visumtvangen i større Omfang, end det allerede er sket — og det er jo noget, alle i og for sig ønsker —, vil det være nødvendigt, at man har Bestemmelser, der svarer til de i de fleste fremmede Stater gældende, hvorefter Opholdstilladelse kan nægtes Udlændinge, særlig under Hensyn til de vanskelige Arbejdsforhold. Hvis denne Paragraf vedtages, og Visumtvangen senere ophæves for de nævnte Lande eller enkelte af disse, behøver altsaa Justitsministeriet og Statspolitiet ikke mere at instruere vedkommende danske Konsuler eller Gesandter om Indrejsetilladelse for de paa-gældende Udlændinge, og de nævnte Myndigheder vil derefter blive frigjort for det ikke helt ubetydelige Arbejde med Visering. For saa vidt der endvidere kun er Tale om at aflægge Besøg her i Landet, selv om Besøget strækker sig over indtil 3 Maaneder, vil dette fremtidig kunne ske uden Indblanding fra nogen dansk Myndigheds Side. For saa vidt en Udlænding fra et af disse Lande derimod vil tage Arbejde eller blive her i Landet i mere end 3 Maaneder, udkræves der Tilladelse fra Justitsministeriet, en Tilladelse, som det for arbejdssøgendes Vedkommende vil være praktisk at indhente inden Ankomsten hertil. For Udlændinge fra de nævnte Lande vil de nye Bestemmelser saaledes i alle Tilfælde betyde den Fordel, at de bliver fri for Visumtvangen, og at Rejsen til den pasviserende Myndighed fra deres Opholdssted bortfalder. Jeg skal endnu bemærke i denne Forbindelse, at naturligvis staaer det den danske Regering frit ved Forhandling om Visumtvangens Ophævelse med andre Lande paa Grundlag af Gensidighed at træffe Aftale om lempeligere Gennemførelse af disse Bestemmelser i § 6, der kun staaer som en Sikkerhedsventil.

Hvis vi dernæst vender os til de Lande, overfor hvilke Visumtvangen allerede er ophævet, kan jeg bemærke, at Paragraffen kun kommer til Anvendelse paa Personer, der efter Lovens Ikrafttræden kommer hertil, da det, der ligger til Grund for denne Bestemmelse, er at skabe Mulighed — en *yderligere* Mulighed for Ophævelse af Visum-